

Hej

Jag har fått två kuvert av er den senaste månaden eller så. Eftersom jag själv inte är stark nog att läsa breven gav jag båda till mina föräldrar. Jag kämpar än i dag för att överleva det som jag blivit utsatt för, och det är en kamp som jag kanske inte kommer att vinna. Jag är inte stark nog att ta emot fler slag från LiU eller någon annan.

I kväll ringde min mor mig och berättade att psykiatrikern lämnat sin bedömning till er och att viceordföranden vid läkarprogrammet vid Linköpings universitet, Ann-Charlott, kommenterat det. Mor berättade också att ni ville att jag skulle bemöta de nya uppgifterna senast på måndag.

Efter mycket velande kom vi fram till att min mor skulle berätta lite kort för mig om innehållet i de två breven. Det är utifrån den informationen jag nu författar det här brevet till er.

Jag gläds naturligtvis åt att psykiatrikern gjort bedömningen att jag inte lider av någon störning utöver min personlighetsvariant och att jag inte utgör någon fara för någon annan. Jag visste redan det, men det känns ändå bra att veta att åtminstone en annan människa också förstår det. Psykiatrikerns utlåtande går alltså tvärt emot LiU:s vetenskapligt sett mycket suspekta "expertutlåtande" om att min störning handlar om något "mycket värre" än AS och att jag utgör en fara för andra människor. (Kanske är det slaggrutor och homeopati som är nästa grej för Linköpings universitet.)

Däremot gläds jag inte åt att Ann-Charlott och LiU fortsatt försöker driva fallet att stänga av mig. Det är väldigt mycket i LiU:s agerande som är otroligt enfaldigt.

Jag föddes med en personlighetsvariant och andra egenskaper som i praktiken gör livet till ett helvete i det samtida svenska samhället, till stor del beroende på att samhället saknar kunskap om varianten och i allmänhet i väldigt hög grad kräver konformism och skyr flexibilitet och individuell behandling av människor.

Jag var ett väldigt lyckligt barn tills jag började förskolan. Då märkte jag att jag inte alls passade in bland de andra barnen. Under hela uppväxten levde jag i utanförskap. Dels saknade jag större delen av tiden vänner, dels visste jag alltid att jag tänkte och kände helt annorlunda än de andra barnen och att t.ex. lärarna inte förstod det. Detta gjorde att jag alltid var rädd för lärarna. I grupparbeten fick jag aldrig en syl i vädret, för jag kunde inte ta plats. Väldigt ofta var jag osynlig. Framför allt saknaden efter en kvinnlig vän blev ett enormt trauma för mig. Ja, samma sorts trauma som efter tortyr, krig, våldtäkt o.s.v. Att hantera det här traumat har tagit ofattbart mycket energi av mig under hela mitt liv. Det som gjort det ännu värre har varit att jag aldrig kunnat berätta om det för någon, för ingen kunde i sin vildaste fantasi förstå att en sådan sak kunde utgöra ett sådant gigantiskt trauma.

Min viktigaste copingstrategi för att hålla självföraktet och den usla självkänslan i schakt har sedan högstadiet varit min etikänsla. På högstadiet skrev jag uppsats på uppsats om etik och insåg att lidande hos andra är lika hemskt som lidande hos en själv och sina nära. Jag blev därför väldigt engagerad i djurrätt och utsatta människors situation. Vetskapen om att jag alltid försökte vara en

god medmänniska gav mig en smula trygghet i mig själv. Eftersom jag alltid kunde motivera mina handlingar rent etiskt var jag inte fullt så osäker längre.

När jag började som lärare i matematik vid Linköpings universitet fick jag för första gången i livet känna att jag hittat "min plats i världen". Jag älskade matematikundervisning, skrev läromedel om matematik på fritiden, och fick tårtor, blommor, tavlor av studenterna. Det hände inte så sällan att studenter kom fram till mig och berättade saker i stil med att jag var den bästa lärare de haft. Vid de tillfällena var det svårt för mig att hålla tårarna tillbaka.

Jag fick alltså en till copingstrategi mot den usla självkänslan: yrkesidentiteten som lärare. Detta tillsammans med att jag fick arbeta med det jag brann för, gjorde att jag under en period mådde ganska bra. Visst fanns mitt stora utanförskapstrauma kvar, och det var lika stort som alltid, men all glädje från mitt jobb gjorde att jag stod ut med livet. I samband med undervisningen var jag rent av lycklig. Jag drömde också om att få ge ut läroböcker i matematik.

När jag framåt ~2014 (minns inte exakt vilket år) inte fick undervisa mer, utan var tvungen att forska på heltid, tog dock utanförskapstraumat över, och jag drabbades till slut av depression och utbrändhet. Jag bad om att få en tjänst som lärare, men MAI:s chef kunde inte ge mig en sådan.

Jag var förtvivlad, för jag visste att jag, om jag lämnade MAI, inte skulle orka hitta en ny plats i världen. Jag förstod att jag, om jag lämnade MAI, skulle hamna på en enkelriktad väg mot en stor katastrof (t.ex. hemlöshet, självmord). Jag förstod också att jag, om jag lämnade MAI och trots allt skulle överleva, förmodligen skulle förlora min passion för matematik, som då betydde precis allt för mig. Det kändes lite som att riva domkyrkan i Linköping. En stor förlust.

Jag kom in på läkarprogrammet, men visste redan från första dagen att jag inte skulle ha råd att gå klart utbildningen. Under de två åren jag studerade på läkarprogrammet led jag alltså av det enorma utanförskapstraumat, som nu förvärrades av att jag direkt hamnade utanför i en stor klass med ungdomar, **samtidigt** som jag visste att jag var på väg mot en oundviklig katastrof.

Sedan kom släktkonflikten: jag såg hur illa människorna gjorde varandra, och jag kunde inte bara se på. Det gjorde så otroligt ont att se hur den "svagaste" parten i konflikten led utan att få något gehör. Jag gjorde vad jag kunde för att ändra på situationen, men inget hjälpte.

Efter något år på läkarprogrammet började jag dock må aningen bättre. Jag älskade den medicinska vetenskapen och fann mig själv i läkarrollen, precis som jag tidigare känt mig trygg i lärarrollen. Jag fick också väldigt mycket beröm av andra klasskamrater och handledare för mitt patientbemötande. (I dag är det ingen som tror på det, men jag och Gud vet att det var sant.) Tyvärr fanns dock utanförskapstraumat alltid kvar, utanförskapet i klassen och den ekonomiska oron likaså.

Framåt hösten 2016 (?) började dock pengarna på kontot närma sig nollstreck, och då gick jag sönder. Att jag inte gått sönder tidigare är ett mirakel. Varje dag i mitt liv var ren tortyr: jag hade enorm ångest varje kväll när jag skulle gå hem till ensamheten i min lägenhet. Jag var så ofantligt ledsen för att jag inte blev inbjuden att vara med de andra i klassen. Utanförskapstraumat, i

synnerhet vad gäller kvinnlig vänskap och närhet, var olidigt. Efter en rad olyckliga händelser begick jag så det oförlåtliga brottet att be om en kram från någon av de kvinnliga klasskamraterna. Det var en rädd, liten pojke som behövde trygghet, och som av psykologiska mekanismer som inte är fullt kända bara kunde känna trygghet hos kvinnor när krisen då var som allra djupast.

LiU hävdar att det var sexuella trakasserier, eller åtminstone något sexuellt, och om man med det menar att jag bara ställde frågan till några av de kvinnliga klasskamraterna så håller jag så klart med. Om man menar att det handlade om något som kan kallas för "sex", så är det helt fel. Jag hade en flickvän under ett par veckor våren 2015 och lärde mig då att det här med sex är alldeles för obehagligt och svårt för mig. De nervbanor i hjärnan som krävs för den typen av aktivitet finns inte hos mig.

Vid den här tiden befann jag mig alltså i ett obeskrivligt stort lidande, något som de allra flesta beskonas från i livet, och det var kulmen på ett par årtionden av stor stress, ångest och maktlöshet. (Inte för att någon tror på det, heller...)

Man skulle då kunna tro att läkarna som leder läkarprogrammet vid LiU skulle bemöta mig med empati och säga "Gud, vilket liv du har levt. Nu skall vi göra allt vi kan för att hjälpa dig." Hade de sagt så, hade allt blivit annorlunda efteråt.

I stället var de iskalla och förklarade för mig vilket hemskt brott jag begått, att mina chanser att få göra praktik nu var noll (d.v.s. jag hade förlorat chansen att bli läkare, åtminstone i Sverige), och att de skulle göra vad de kunde för att stänga av mig. De var tydliga med att jag *som person* var olämplig som läkare, snarare än just under den tiden. De nämnde emellertid inte en enda faktisk anledning till detta. De sade att min idé om empati var att sätta mig själv i centrum. Det är bland det mest sårande jag hört.

Jag tror dock att jag förstår varifrån de två författarna fick den idén. De såg hur jag gång på gång poängterade att jag saknade empatiskt bemötande från klasskamraterna och lärarna. Men hade de vetat vilken tortyr varje dag var i mitt liv just då – något som inte syntes på utsidan – hade de kanske varit lite försiktigare i sitt utlåtande.

Men kanske handlar missförståndet ännu mer om en annan osynlig faktor: Min moraliska kompass skiljer sig väsentligt från den som är normen i Sverige. I min värld är det fullständigt självklart att man, när man stöter på en annan människa som mår fruktansvärt dåligt, släpper "allt" och själv tar ansvar för att hjälpa människan. I min värld finns det inget alternativ. Det är hur jag själv alltid agerat när jag träffat på människor i nöd, inte minst i samband med den då pågående släktkonflikten, som tog mig extremt hårt, trots att jag inte var direkt inblandad i den. (Jag kunde bara inte stå bredvid och se på när människorna skadade varandra så förskräckligt.) Nu var jag själv i nöd, och trodde att mina klasskamrater och lärarna i någon mån delade min moraliska kompass. Att jag blev besviken på deras bemötande av mig berodde alltså inte på att jag tyckte att mitt liv och lidande var viktigare än någon annans, utan på att jag i allmänhet väntar mig att omgivningen hjälper människor som har det svårt.

Extra sårande var deras utlåtande förstås med tanke på att min kris under hösten till viss del rent av berodde på mitt engagemang för den utsatte parten i släktkonflikten. Om jag bara tänkte på mig själv, varför skulle jag då låta en konflikt mellan utomstående dra ner mig i förtvivlan?

Kan ni förstå hur det bemötandet kändes i den situationen? Nästan ingen kan det, är min erfarenhet, och det skrämmer mig något enormt. Jag är antagligen inte ensam om att vara så här missförstådd. Tänk vilket lidande det måste finnas i världen, och till stor del orsakat av mänskligt agerande.

Jag höll på att ta livet av mig med tabletter efter mitt möte med Stergios och Ann-Charlott.

Under vintern åkte jag gång på gång in till sjukhuset i polisbil när jag var på väg att skada mig själv.

De klasskamrater jag haft mest kontakt med tidigare, hörde inte av sig. "Bara" det gjorde så fruktansvärt ont, och jag hade redan så ont! Det hade betytt så otroligt mycket ifall de hade besökt mig på sjukhuset.

Läkarna jag träffade på sjukhuset, som patient, öste fördomar över mig. Avdelningsläkaren på avd. 38 sade att mitt brev "bevisade" att jag var olämplig som läkare. Han poängterade också att sjukhuset "inte är ett hotell". En annan gav mig tipset om att jag inte skulle säga att jag ville bli allmänläkare, utan patolog, eftersom jag inte förstod mig på levande människor. Hade ord kunnat döda, hade jag dött där i rummet på Repslagaregatan, mitt framför ST-läkaren i psykiatri.

Den smärta och ångest jag kände under vintern var outhärdlig, och jag vände mig till klasskamraterna efter stöd. Det gjorde ledningen vid LiU arg, och de använde det som ytterligare bevis på hur farlig och dålig människa jag är.

De hävdade att de var tvungna att "garantera en trygg miljö" för de andra studenterna. Men när de bemötte mig i min djupa kris med iskall kyla och oförstående, fick de mig att vända mig till klassen. Efter mötet med de två läkarna ropade jag på hjälp till hela klassen, flera gånger.

Det är väl inte så konstigt? Om man ligger och förblöder på gatan, i en outhärdlig smärta, och en person bara går rakt förbi, då vänder man sig väl till de som står en bit bort i stället? (Hade psykiskt lidande syns på utsidan hade nog ingen ifrågasatt detta.)

Rimligtvis borde de två läkarna ha förstått detta. Om de nu var genuint intresserade av att "garantera en trygg miljö" för mina klasskamrater, borde de ha bemött mig med värme. De kunde ha sagt "Gud, vilket liv du levte. Nu skall vi göra allt vi kan för att hjälpa dig." Då hade jag aldrig känt något behov av att vända mig till klasskamraterna.

Innan katastrofen blev ett faktum förstod jag att jag inte skulle ha någon som helst chans att kunna slutföra läkarstudierna, eftersom pengarna var slut, och jag inte på långa, långa vägar hade energi nog att lösa det problemet. Det hade krävts enormt mycket stöd från både klasskamrater och lärare för att jag skulle ha haft ens en liten chans att kunna fortsätta.

Nu när jag i stället för detta bemöttes av avsky av lärare och flera klasskamrater, fanns det alltså inte någon som helst chans för mig att fortsätta. Jag hoppade därför av läkarprogrammet.

Ändå valde LiU att fortsätta driva sin avstängningskampanj hos HAN. Jag har extremt svårt att förstå varför. Det är som om de hittar ett svårt skadat treårigt barn på gatan, som är döende, och sedan väljer att sparka honom på huvudet för att säkerställa att han inte skall attackera dem.

Jag förlorade alla pengar jag hade under tiden på läkarprogrammet (250 000 kronor), samtidigt som studieskulderna ökade med ett par hundratusen kronor. I dag är varje dag en kamp. Jag lider

antagligen av posttraumatisk stress efter det som hände vid LiU: jag drömmer nästan varje natt om Stergios, Ann-Charlott, Helen och klasskamraterna. Jag plågas av minnesbilder varje vaken timme. Det finns inte en chans på jorden att jag skulle orka påbörja en ny utbildning i dag, samtidigt som jag jobbar deltid för att ha råd. Och om jag skulle göra det, skulle jag inte göra det vid LiU. Jag känner en sådan enorm avsky mot deras människosyn att jag inte vill ha något med dem att göra.

Det är alltså helt obegripligt varför de inte bara lägger ner sin kampanj. Kanske tycker de att jag borde lida lite mer. Det känns mest som om de vill provocera fram ett självmord. Vad blir bättre av deras kampanj? Gör den att studenterna vid LiU känner sig tryggare?

En sak jag inte "förstår" är det här: mina klasskamrater och LiU-personerna har varandra, de har vänner, kanske en familj de kommer hem till varje kväll efter jobbet, de har fått välja sin yrkesbana själva, de har ekonomisk trygghet, o.s.v. Varför skall de då agera så intensivt för att ta ifrån mig mina sista chanser att få *något* av det, med motiveringen att det är för stort lidande för *dem* annars? Och sedan tycker de att de agerar etiskt föredömligt medan jag helt saknar etik och empati. Finns det någon som kan förstå något av vad jag menar här?

LiU har uttryckt en förskräckelse över att jag blivit så upprörd över allt som hänt sedan de började arbeta för min avstängning. Jag hoppas att jag i den här texten lyckas förmedla lite hur jag upplevt det hela, och får er att förstå att traumat varit väldigt stort. Kanske behöver man inte vara en dålig människa eller psykiskt störd för att "gå sönder" av all den här illviljan?

Ytterligare en faktor är nog också att jag aldrig förstått att jag själv har några rättigheter. Jag har trott på allt som LiU sagt, och därmed trott att allt varit över och förbi redan från första stund. Det är främst av ren slump som andra människor förklarar för mig att jag faktiskt också har ett visst mått av rättigheter och rättssäkerhet, t.ex. <https://rejbrand.se/rejbrand/guestbook.asp#MSG464> och <https://rejbrand.se/rejbrand/guestbook.asp#MSG465>.

Flera gånger under processen har jag känt mig avundsjuk på Peter Madsen och Rakhmat Akilov. Dels hade det varit lättare för mig att förstå allt förakt som visats mot mig ifall jag faktiskt begått en hemsk handling, dels har dessa män fått försvarare som stått på deras sida. Jag har stått helt ensam mot en hel skolklass och en av Sveriges största myndigheter (och till synes större delen av den svenska läkarkåren). Den maktlösheten fördärvar.

Det enda bra som kommit av allt det här är min "personlighetsförändring". Visst, ända sedan högstadiet har jag varit väldigt noga med etik och alltid känt för de mest utsatta. När jag sett en människa som mått väldigt dåligt har jag alltid släppt allt och gjort vad jag kunnat för att hjälpa

henne. Men annars, förutom i samband med lärar- eller läkarrollen, har jag nog varit ganska (eller rent av väldigt) "grinig" och klagat på människors skriftspråk och annat. Jag *vet* att jag var väldigt grinig under tiden som läkarstudent, när jag inte träffade patienter. (Med tanke på hur jag mådde och hur utanför jag kände mig i klassen tycker jag inte det är så konstigt, men alla andra verkar tycka det.)

Efter allt som hänt känner jag dock starkare än någonsin att snällhet, förståelse och empati är det viktigaste som finns. Inget annat är egentligen viktigt.

Senaste gången jag kände mig genuint trygg i mig själv var sista gången jag hade ett patientsamtal som läkarstudent. I den rollen, där allt handlar om att med bästa förmåga – med ett vetenskapligt förhållningssätt, utan fördomar och påtvingad ytlighet och med en stor mängd empati – hjälpa en annan människa att må bättre fungerar jag optimalt. Då befinner jag mig i mitt naturliga element.

Jag har märkt att jag i all min kontakt med nya människor (utan koppling till LiU) sedan tragedin på LiU fortfarande är den personen. Alla nya människor jag möter bemöter jag på samma sätt som jag hade bemött en patient: jag skulle aldrig döma, försöker förstå allt som bara går att förstå (och så gott som allt mänskligt agerande *går* att förstå om man känner till människan och hennes bagage) och har aldrig något annat mål än att få henne att må så bra som möjligt. Nästan vad en annan person än skulle göra mot mig skulle jag inte känna någon ilska mot henne. Jag skulle förstå henne.

Jag träffar ganska mycket människor i dag, och jag ser till att alltid ösa kärlek över dem. (Till er på LiU som läser detta: nej, inte sexuell kärlek.) Jag ser till att alltid se människor, bekräfta dem, få dem att känna sig sedda, betydelsefulla. Villkorslöst. Alltid.

(Tänk vilken trygghet vi skulle ha i samhället om vi alla kom överens om att bemöta varandra på det här sättet!)

På det här sättet har jag förändrats väldigt mycket de senaste åren. Jag var stel och grinig förut, nu är jag mer en "mysfarbror" som bara försöker göra folk omkring mig lyckliga. Det här är förstås sidor som LiU och alla läkare som jag träffat menar att jag inte har (förutom de läkare jag hade som handledare vid patientkontakten). Tänk om Gud kunde spela in en vanlig dag i mitt liv, men alla interaktioner jag har med människor, och sedan spela upp det bandet för LiU-läkarna. De skulle inte tro sina ögon. Här kommer världens mest egoistiska människa och öser kärlek över alla han stöter på, med en spontanitet som inte är möjlig för AS-personer!

Jag håller med LiU om att det var dåligt att jag var så grinig förut, och jag är ledsen för det, men det berodde på all den enorma smärta och rädsla och utanförskapskänsla jag bar på under de två åren på läkarprogrammet. Sådant som inte alls syntes utifrån. Jag fick en fråga om det här av psykiatrikern (Hanna), som jag inte riktigt utvecklade svaret på lika mycket som jag senare insåg att jag borde ha gjort. Hon frågade något i stil med "om du nu var så empatisk mot patienter som du säger, borde inte den människokärleken också ha syntes i dina interaktioner med klasskamraterna?". Svaret jag gav då var att jag var trygg i rollen som läkare gentemot patienter, men väldigt otrygg i rollen som student i en klass fullt av ungdomar. Det svaret var "korrekt", men bara en del av sanningen. En annan del var smärtan jag kände och utanförskapet i klassen. Jag var så ledsen för att jag inte blev inbjuden av de andra klasskamraterna. Ytterligare en del av svaret är också – som jag nu medger – att en del av den

här människokärleken först blommat ut sedan tragedin vid LiU inträffade. I dag bemöter jag alla människor jag träffar (som inte har med LiU-läkarna att göra) med stor kärlek. Alla, alltid.

Jag betraktar mig själv som en döende människa. Jag har väldigt svårt att se att jag kommer att klara att hålla fast vid livet särskilt länge till. Kanske handlar det om månader, kanske några år. Varje söndagskväll undrar jag om jag kommer att orka en vecka till.

Jag lider fortfarande av utanförskapstraumat (om än i mycket mindre omfattning än tidigare, delvis beroende på att jag träffat mycket mer människor den senaste tiden, utanför klassen i LiU), och utöver detta har jag traumat efter det som hände vid LiU. Jag hade en gång drömmar i livet: drömmar om att få undervisa i matematik, bli läkare eller pilot. Dessa ter sig nu fullständigt ouppnåbara, och de blir mindre och mindre ouppnåbara för varje dag som går. Utan den yrkesidentitet jag så innerligt behöver, och med "sexförbrytare" i bagaget (som LiU vill få mig att inse att jag är), får självföraktet fritt spelrum. När till och med svenska staten (LiU är en statlig myndighet) och svenska läkare i sina offentliga handlingar säger att jag är en dålig människa, då orkar jag inte bortse från det.

Varannan månad eller så kommer CSN och kräver mig på pengar. Det känns inte kul att betala för en utbildning som bara gett mig men för livet. Det känns som jag blivit utsatt för en gruppvåldtäkt, samhället hejat på, och nu kommer de och vill ha pengar av mig. Jag måste betala för det jag fått. Det håller alla med om.

Det enda jag kan garantera är att jag kommer att möta alla nya människor jag träffar i framtiden med stor människokärlek. Jag vill hjälpa dem, uppmuntra dem, stärka dem.

Hur länge jag kommer att orka fortsätta leva, är emellertid något jag är väldigt osäker på. Med all daglig smärta och ingen nämnvärd chans till en bättre framtid ser det svårt ut.

Jag skall dock snart publicera min bok. Största anledning till det är att jag vill sprida kunskap om människor som jag, som är utanför och missförstådda på ett eller annat sätt, så att inte fler personer får gå igenom det som jag gått igenom.

Jag vet att språkbruket i det här dokumentet är väldigt dåligt. Det är dåligt flyt i många stycken, säkert flera mer konkreta tryckfel också. Men jag orkar inte arbeta med det här dokumentet mer. Jag är inte som LiU, som har en juridisk avdelning som kan fila på sina argument.

Det här är vad jag orkade skriva ner just nu.

Jag är ledsen över telefonsamtalet med min mor. Det blev tal om självmord, och hon är förtvivlad.
Men jag orkar inte mer.

Andreas Rejbrand

2018-10-05